

РЕШЕНИЕ

№ 6663

гр. София, 12.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска

Анета Юргакиева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8472** по описа за **2021** година докладвано от съдия Маргарита Немска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от АПК, във връзка с чл.63, ал.1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от ЗД [фирма] срещу Решение № 20151860/05.07.2021 г. по НАХД № 14444/2020 г. на СРС, НО, 133 състав. С обжалваното решение е потвърдено Наказателно постановление Наказателно постановление № Р-10-86 от 08.02.2021 г., издадено от заместник-председателя на КФН, ръководещ Управление „Застрахователен надзор“, с което на дружеството на основание чл. 644, ал. 2, пр. 2 вр. ал. 1, т. 2 от КЗ, е наложена имуществена санкция в размер на 4000 лв., за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ.

В касационната жалба са изложени доводи, че постановеното решение е незаконосъобразно поради неправилно тълкуване на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Касационният жалбоподател твърди, че нарушението не е повторно, поради което е неправилна наложената с издаденото наказателно постановление санкция. Същият твърди, че в АУАН се съдържат факти за извършено нарушение по чл. 108 от КЗ, но няма данни да е налице предишно извършено нарушение от същия вид. Посочва, че процесното НП не съответства на фактическата обстановка, описана в АУАН, тъй като в него е посочено, че извършеното нарушение е повторно. Моли се обжалваното решение да бъде отменено, като бъде отменено и издаденото наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът – Комисия за финансов надзор – в съдебно заседание се представлява от юрк. Н., който оспорва касационната жалба и моли същата да бъде оставена без уважение. Моли да бъде потвърдено решението на СРС. Претендира разноски.

Софийска градска прокуратура се представлява от прокурор Ю., която счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд – София град, I касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационна жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е допустима за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

От фактическа страна районният съд е установил, че В КФН, Управление „Застрахователен надзор“, постъпила жалба с вх. № 91-02-876 от 20.08.2020 г. от [фирма], относно забавено изплащане на застрахователно обезщетение по предявена пред ЗД [фирма] застрахователна претенция с вх. № ОК-651266/15.10.2019 г. по полица № E18270000214. По повод жалбата с писмо на КФН, изх. № 91-02-876 от 26.08.2020 г. и от 11.09.2020 г. от ЗД [фирма] е изискано писмено становище по случая, ведно със заверени копия от цялата документация по претенцията. Отговорът на застрахователя постъпил в КФН с писмо вх. № 91-02-876 /02.09.2020 г. и 18.09.2020 г.

След проверка и анализ на цялата документация по случая било установено, че на 15.10.2019 г. [фирма] с писмо с вх. № ОК-651266/15.10.2019 г. е предявило пред ЗД [фирма] претенция за № [ЕГН] за изплащане на застрахователно обезщетение по повод настъпило на 30.08.2018 г. събитие – увреждане на товар, съдържащ кейкове и блатове. Претенцията е предявена на основание застрахователна полица № E18270000214 – „Отговорност на превозвача“, с която е застрахован [фирма] – изпълняващ транспорт по възлагане на Т.“ О. от Германия до България. Застраховката била с период на покритие от 07.06.2018 г. до 06.06.2019 г. На датата на завеждане на претенцията са представени пред застрахователя писмени доказателства, необходими за установяване на основанието и размера на претенцията. На 23.10.2019 г. пред застрахователя постъпили допълнително документи, а в следствие той изискал още, които постъпили на 13.11.2019 г. и 18.11.2019 г. На 20.11.2019 г. били предоставени на ЗД [фирма] цифрово криптирани файлове в ДДД формат от дигитален тахограф на транспортното средство и от дигиталните карти на водачите. След тази дата от ползвателя на застрахователни услуги не са изисквани допълнителни доказателства, необходими за установяване на основанието и размера на претенцията по смисъла на чл. 106, ал. 3 от КЗ.

На 24.08.2020 г. ЗД [фирма] се произнесъл по претенцията чрез определяне и плащане на застрахователно обезщетение в размер на 1354.96 лв., което е изплатено по банков път на [фирма].

С НП № Р-10-201/15.03.2018 г. на КФН, влязло в сила на 06.02.2019 г., жалбоподателят е бил санкциониран за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ.

Във връзка с подадената жалба и извършената от КФН проверка по случая, било установено, че ЗД [фирма], в качеството си на застраховател, не е изпълнило задължението си в срок до 15 работни дни от 20.11.2019 г. - от представянето на

всички доказателства по чл. 106 от КЗ, т. е. до 11.12.2019 г. включително, окончателно да се произнесе по предявена застрахователна претенция, като определи и изплати обезщетение или застрахователната сума, или мотивирано да откаже плащане. С оглед на това бил съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № Р-06-694/29.09.2020 г., връчен на пълномощника на дружеството на същата дата. По АУАН не са постъпили писмени възражения в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН.

Въз основа на този АУАН било издадено Наказателно постановление Наказателно постановление № Р-10-86 от 08.02.2021 г.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

Районният съд правилно е приел, че АУАН и НП отговарят на изискванията на чл. 42 от ЗАНН и чл. 57 от ЗАНН. В тях са посочени фактите, относими към установяване на нарушението и определяне на вида му, както и нарушената законова разпоредба. При съставянето им са спазени изискванията на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН. Същите са предявени по реда на чл. 43, ал. 1 от ЗАНН. АУАН и НП са съставени от компетентни органи. При издаването на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения.

В разпоредбата на чл. 108, ал. 1 от КЗ е предвидено, че застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т. 1 - 3, 8 - 10 и 13 - 18, раздел II, буква „А“ от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, като: т. 1. определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или т. 2 мотивирано откаже плащането. Съгласно чл. 496, ал. 1 от КЗ срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл. 380 от КЗ пред застрахователя, сключил застраховката "Гражданска отговорност" на автомобилистите, или пред неговия представител. Според разпоредбата на чл. 108, ал. 3 от КЗ, когато не са представени всички доказателства по чл. 106 от КЗ, се прилага срокът по чл. 496, ал. 1 от КЗ. С оглед на изричното разграничение по чл. 108, ал. 3 от КЗ, при претенция по застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите", съгласно чл. 108, ал. 1 от КЗ застрахователят трябва да се произнесе по нея, в срок от 15 работни дни от представяне на всички доказателства по чл. 106 от КЗ, за установяване на основанието и размера ѝ.

Видно от събраните доказателства в хода на съдебното производство пред СРС, ЗД [фирма] не е изисквало допълнителни доказателства за установяване на основанието и размера на претенцията, поради което за дружеството е възникнало задължение в срок от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106 от КЗ да се произнесе по същата. Последното представено доказателство по претенцията е от 20.11.2019 г., поради което произнасянето е следвало да бъде направено не по-късно от 11.12.2019 г. Предвид това, настоящият решаващ състав намира, че не е спазен императивно установеният срок в чл. 108, ал. 1 от КЗ.

Правилен е изводът на районния съд, че извършеното нарушение е повторно по смисъла на § 1, т. 51 от ДР на КЗ. Видно от събраните в хода на съдебното производство доказателства, нарушението е извършено в едногодишен срок от влизане в сила на Наказателно постановление № Р-10-201/15.03.2018 г., а именно 06.02.2019 г., с което е наложено наказание за същото по вид нарушение.

Съгласно чл. 644, ал. 2 от КЗ при повторно нарушение наказанието по ал. 1, т. 2 за

нарушение на разпоредбите на КЗ е от 2000 до 40 000 лв. Определената имуществена санкция е в размер на 4 000 лв., като е ориентирана към законоустановеният минимум и същата не следва да бъде намалена.

С оглед формалния характер на извършеното нарушение и степента на засягане на обществените отношения, касационната инстанция изцяло споделя доводите на районния съд относно неприложимостта на чл. 28 от ЗАНН към конкретния случай, поради което не намира за необходимо да преповтаря изложеното от него в тази насока.

С оглед липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на първоинстанционното решение, и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че спрямо обжалваното решение не са налице касационни основания, които да налагат неговата отмяна.

Настоящият съдебен състав намира, че решението на първоинстанционния съд се явява правилно и законосъобразно постановено, поради което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК, определени на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 80 лв.

С оглед изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изречение второ ЗАНН, Административен съд София - град, I касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20151860/05.07.2021 г. по НАХД № 14444/2020 г. на СРС, НО, 133 състав.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], представлявано от изпълнителните директори С. П. и К. К., да заплати на КФН сумата от 80 лв. /осемдесет/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

